

[Haustrup Clemmensen.]

ydelse kort tid før de pensioneres, hvis de har under 25 pct.s invaliditet, får et skattefrit engangsbeløb, og hvis de har over 25 pct.s invaliditet, får de en månedlig skattepligtig ydelse, som de måske kun kan oppebære i ganske få måneder. Det har altså den virkning, at de hårdest ramte får lang de mindste ydelser.

Det kan efter min bedste overbevisning ikke være rimeligt, og jeg synes, man udmærket kan forstå de tjenestemænd, der her er tale om. Adskillige har fået at vide, at de egentlig var berettiget til erstatningsudbetalinger, fordi de f. eks. havde over 25 pct.s invaliditet, men at der intet kommer til udbetaling, fordi de i mellemtiden under sagens behandling er pensioneret. Man kan også tænke sig de mennesker, der i virkeligheden næsten må være interesseret i kun at blive erkendt 24 pct.s invalide for dog at få noget, hvorimod 25 pct.s invaliditet i virkeligheden, skønt de derved er hårdere ramt, bogstavelig talt intet giver dem.

Jeg er klar over, at der fra mange sider er arbejdet med denne sag — fra organisationernes side, fra pressens side — og den er ganske uden partipolitiske skillelinjer, men jeg henstiller, at den højtærede minister så hurtigt som overhovedet muligt finder frem til en rimelig ordning. Den nuværende praksis og ordning forekommer mig ikke rimelig. Den er efter min bedste overbevisning urimelig.

Socialministeren (Bundvad): Jeg er enig med det ærede medlem i, at den gældende ordning på det område, der er omtalt, ikke er fuldt ud rimelig. Lovreglerne giver imidlertid ikke adgang til et administrativt skøn; en ændring kan derfor kun opnås ved en lovændring. Spørgsmålet herom er rejst over for mig af CO I på foranledning af Politiforbundet, og det har været indgående overvejet i socialministeriet samt i direktoratet for ulykkesforsikring, som daglig har med denne administration at gøre. Jeg har for nylig haft en afsluttende forhandling med repræsentanter for tjenestemandorganisationerne og har opnået deres forståelse med hensyn til en fremtidig ordning. Denne forhandling fandt sted, umiddelbart inden det spørgsmål, der her er til

behandling, blev stillet. Jeg understreger dette, fordi B.T. i en artikel den 21. oktober 1965 har givet udtryk for, at det er dette blads omtale af problemerne samt fremsættelsen af det ærede medlems spørgsmål her i folketinget, der har givet stødet til, at sagen nu er taget op af mig. Den rette sammenhæng er, at spørgsmålet er rejst over for mig for lang tid siden og på normal måde af vedkommende forhandlingsberettede tjenestemandorganisation.

Som resultat af overvejelserne vil der i dette folketingsår blive fremsat forslag om en ændring af lovbestemmelserne, hvorved der vil blive rådet bod på de påviste skævheder, således at renteerstatninger ikke længere helt skal falde bort, når pensionering indtræder, ligesom kapitalerstatninger, der tilkendes efter pensioneringen, i modsætning til nu skal kunne komme til udbetaling.

Jeg vil gerne tilføje, at dengang loven blev gennemført, forekom lovbestemmelsen utvivlsomt fuldt ud rimelig. Tiden er imidlertid løbet fra den af forskellige grunde. Det skyldes for det første, at aktive tjenestemænd ved en lovændring i 1957 fik adgang til fuldt ud at oppebære erstatning efter loven ved siden af tjenestemandslønningen. Fra dette tidspunkt har begrænsningerne alene været gældende over for tjenestemandspensionisterne. For det andet har de tjenestemænd, der nu går på pension, gennem mangeårig tjeneste opnået fuld eller næsten fuld pensionsanciennitet. De pågældende har derfor ikke kunnet drage fordel af reglen om forhøjet pensionsanciennitet ved afgang på grund af tilskadekomst i tjenesten, og under disse omstændigheder er den meget drastiske beskæring af erstatningerne, som nu foretages ved pensionering, mindre velbegrunnet. Men som sagt er disse skævheder blevet påvist af tjenestemandorganisationerne, og forberedelserne til at søge dem afhjulpet er så vidt fremme, at et lovforslag snart vil kunne fremsættes i tinget.

Jeg vil gerne til det ærede medlems bemærkninger om, hvorvidt afgørelserne om invaliditetsgraden er rimelige og ensartede, føje, at dette spørgsmål også er rejst af tjenestemandorganisationerne, og at vi i socialministeriet vil tage dette spørgsmål op til overvejelse. Det er naturligvis rigtigt, at det grundlag, hvorpå invaliditetsberegning-